

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

**KREV
PRO
RUSALKU**

**KREV
PRO
RUSALKU**

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

KREV PRO RUSALKU

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2018, 2021

Illustration © Žaneta Kortusová, 2021

Cover Art © Lukáš Tuma, 2021

Czech Edition © Nakladatelství Epoque,

Praha 2018, 2021

ISBN 978-80-278-0051-3 (print)

ISBN 978-80-278-1128-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1129-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1130-4 (pdf)

1.

Kurvy.

Stávaly kolem hlavní skoro každou noc. Jedna od druhé dost daleko na to, aby si nekazily obchody, dost blízko, kdyby potřebovaly pomoc. Kdo ví, jestli by se jí dovolaly – konkurence byla velká a pokaždé, když jedna z nich zmizela, znamenalo to víc možností pro ostatní. Pořád bylo dost těch, co si rádi zaplatili lidskou štetku.

Já ne.

Den byl dlouhý, mnohem delší, než se obvykle takové dlouhé dny zdály, a na jeho konci byla prázdná kancelář. Saber, kterému patřila, se vytratil podobně nečekaně jako děvky z Lidické – protokol o zadržení, který nechal včera na stole, už nedopsal.

„Kdybich ho odnesla,“ řekla mi Kellerová, kterou kapitán do Saberova kanclu poslal pro rozdělané případy, „jako by to znamenalo, že už se nevrátí.“

Zvedl jsem hlavu od složky. „Ale on se nevrátí.“

Chvíli jsme se na sebe dívali, pak Kellerová vstala a řekla, že musí do kartotéky, a mně

bylo jasné, že ode mě čekala víc. Možná jsem ji měl obejmout a něco říct, ale nenapadlo mě co. Ani jeden z nás neměl Sabera rád, ale na tom nezáleželo. Byl jeden z nás, a ta, co ho zabila, jedna z nich.

A Kellerová o objetí beztak nestála.

Saber byl usměvavý padesátník, kterému to ráno, při kontrole staré cementárny, skočila na záda divoženka a prokousla mu krk. A potom všechno, co se prokousnout dalo. Požírala ho zaživa, schoulená za pohovkou, kterou tam někdo odnesl a nechal, dokud je nenašla Koželuhová. Koželuhová, která nedodržela postup a nechala Sabera samotného, protože si potřebovala zakouřit. Když ho pak hledala, zaslechla *to*. Zvedla baterku a posvítila na divoženku, která za tou starou pohovkou svírala v zubech všechno, co ze Sabera zbylo. Baterku pustila a sáhla pro pistoli, ale partákovi už nepomohla.

Jednou mi řekl, že se nesnaží pomáhat jen lidem, ale i vílám, a že bychom se o to měli snažit my všichni. Téhle pomohl k plnému břichu, snad mu to před smrtí udělalo radost. Na brněnském oddělení Centrály speciálních činností bylo jen málo lidí jako Saber, co si mysleli, že i vily si zaslouží šanci, a pokud ji dostanou, dokážou ji využít. Dokázaly, ale většinou ne tak, jak si lidi představovali.

Kolem kurev z Lidické jsem projel bez zpomalení a zastavil až na konci starého Brna, u ústí úzké ulice, jaké měly víly tak rády. Nikdo tu nebyl, možná tu nikdo nebyl už dlouho. Na zemi se válely špínou zčernalé hadry a papírové krabice a ve vzduchu byla cítit hniloba. Bylo to neutěšené místo a já taková místa nesnášel, i při kontrolách jsem je nesnášel, ačkoliv bych to před Kellerovou nikdy nepřiznal. Nešel bych sem, kdyby...

... *kdyby*.

Stála opřená o jednu z popraskaných zdí a rukama si probírala dlouhé zelené vlasy. Když jsem byl kluk, babička tvrdila, že když si rusalka češe vlasy, přivolává tím povodeň. Možná se právě někde protrhla hráz.

Nemohl jsem si pomoci; zastavil jsem se mimo kužel namodralého světla a chvíli ji pozoroval. Už dlouho jsem neviděl vílu tak klidnou a soustředěnou jen samu na sebe – většinou na nás při zatýkání plivaly a nadávaly nebo aspoň cenily zuby.

Vypadni a zapomeň na to, cos chtěl, a na to, žes to chtěl po ní, opakoval jsem si skoro po každé.

Nikdy jsem se neposlechl.

Stála tam s prsty zapletenými ve vlasech, jako by se nemusela bát, protože nebylo čeho.

Nebála se ani mě a já ji za to nesnášel, a čím větší vztek jsem měl na ni, tím větší jsem ho měl na sebe.

Když jsem za ní přišel poprvé, sáhl jsem do kapsy a vytáhl fotku, černobílou kopii z osobní složky.

„Dokážeš to?“ zeptal jsem se. Kdyby to nedokázala, zapomněl bych na to. Už nikdy bych to nezkusil. Nic by se nestalo.

Podívala se na mě temně zelenýma očima. Z něčeho na ní mi naskakovala husí kůže, i když byla jen jedna z mnoha brněnských vodních víl. „Nemám licenci.“

Samozřejmě že ne – kdyby měla povolení k proměně, nešlapala by na takovém místě za trochu krve. Kdyby ho měla, nešel bych za ní. „Na to jsem se neptal.“

Nepřestala mě pozorovat. „Víte, co by se stalo, kdybych to udělala.“

Na okamžik jsem měl hrozný pocit, že ví, kdo jsem a co bych mohl udělat, možná hned po tom, co mi vyhoví. „Povím ti, co se stane, když to uděláš.“ Druhou rukou jsem sáhl do kapsy a vytáhl z ní krevní konzervu. „Tohle a nic víc.“

Ještě chvíli se na mě dívala, pak si vzala kopii a dlouze se na ni zadívala, na pihy u kořene nosu, na drobné vrásky kolem očí.

„Má modré oči,“ řekl jsem.

„Jak je vysoká?“ zeptala se víla.

Pak se sehnula a položila fotku na zem, a když se znovu narovнала, otočil jsem se k ní zády, abych se na to nemusel dívat – chtěl jsem přesvědčit sám sebe, že tu tahle rusalka nikdy nebyla, že tu se mnou od začátku byla *ona*. Pozoroval jsem, jak se v jedné z kaluží pomalu rozpouští kus lepenky, a pozoroval bych ho, dokud by se nerozpustil úplně, kdyby mi nepoložila ruku na rameno *ona*.

„Takhle?“

Napodobila ji tak dokonale, že jsem ani nečekal, jestli mě bude chtít odvést na nějaké lepší místo, a ojel jsem ji tam. Kdybych to neudělal hned, nedokázal bych to udělat vůbec – pocit, že je to horší než všechno, co jsem kdy provedl a co se mi kdy stalo, jsem měl pořád, ale na chvíli jsem dokázal předstírat, že na něm nezáleží.

Jenom jednou, myslel jsem si. *Jenom jednou*, aby se mi ulevilo.

Jenže sotva jsem se udělal, vzrušení bylo pryč a ubohost toho všeho mě zasáhla jako rána na solar. Najednou mi bylo špatně, ne z té víly, ale ze sebe.

„Moje odměna,“ připomněla mi.

Znovu jsem sáhl do kapsy – na chvíli, jenom na chvíličku, mě napadlo, že stačí sáhnout o něco dál, vytáhnout pistoli a rusalku zabít.

Nikdo by ji nehledal, nikdo by se neptal a nikdo by se nedozvěděl, co se tu stalo. Mohl bych na to zapomenout snáz, kdybych se postaral o to, aby nemohla vzpomínat ani ona. Jenže...

I když jsem chtěl odtamtud co nejrychleji vypadnout, asi jsem už tehdy věděl, že se vrátím.

Místo pistole jsem vytáhl konzervu plnou pupečnickové krve, jednu z mnoha, které jsme před pár dny zabavili na černém trhu v Komárově, a hodil ji víle. Pak jsem se vrátil k autu, a když jsem se posadil, položil jsem ruce na volant, na ruce hlavu a rozechvěle jsem se nadechl. Nedokázal jsem si představit, že se *jí* zítra budu muset podívat do očí a jediné, na co budu myslet, bude to, co se tu stalo.

Neulevilo se mi, naopak.

A přesto jsem za ní šel zas. A zas, sakra.

Potřeboval jsem ji. Dneska, kdy na oddělení skončila i Koželuhová.

Bylo jasné, že si ji nenecháme. I jí to muselo být jasné už od chvíle, co zapnula baterku a proud světla dopadl mezi Saberovy vnitřnosti. Když odcházela z kapitánovy kanceláře, oči měla červené a Herman se se mnou chtěl vsadit, že i když ji kapitán nevyhodil, vidíme ji naposledy. „Myslím si to samé,“ zklamal jsem ho. Protože ať už se v té cementárně stalo cokoliv, Koželuhová Sabera nechala umřít. Praco-

vali jsme v párech, a kamkoliv jsme šli, měli jsme být pořád spolu, aby se ani jednomu z nás nic nestalo, nebo aby se to stalo oběma. Koželuhová selhala a pro selhání na Centrále nebylo místo. I kdyby se pokusila vydržet, nepomohlo by to.

Pro nás už *nebyla*.

Vraceli jsme se z výslechu, zrovna když odcházela. Já jsem uhnul pohledem, Kellerová na ni nepatrně kývla.

„Je ti jí líto?“ zeptal jsem se, když jsme Koželuhovou nechali za sebou.

„Ne. Jen si říkám, že se to mohlo stát komukoliv z nás.“

„Ale stalo se to jí. *Smůla*.“

„I naše.“ Kellerová zavrtěla hlavou. „Byla dobrá.“

Jenže kdyby byla dobrá, nemuseli bychom Saberovi vyklízet stůl. Nedodržela pravidla a nikdo z nás už by s ní dělat nechtěl. Mohla si za to sama, ale ani tak jsem na ni cestou za vílou nepřestával myslet. Nedokázal jsem si představit větší ponížení než opustit Centrálu takhle, a ačkoliv jsem Koželuhovou skoro neznal, hořké pachuti na jazyku jsem se zbavit nemohl.

Zase nás bylo o jednoho míň.

Víla se tentokrát opírala ramenem o lampu, ruce založené na prsou. Od mojí poslední

návštěvy žárovka praskla nebo ji někdo rozbil a ze šera, které tu panovalo obvykle, se stala tma. A tma byla možná lepší.

Když mě poznala, narovнала se.

Došel jsem k ní.

„Špatný den?“ zeptala se.

Už jsem ani nemusel ukazovat fotku.

„Špatný den?“ zeptala se znovu, tentokrát hlubším, hebčím hlasem. *Její* hlasem.

Dneska jsem nespěchal.

2.

Zazvonění se posledním patrem domu rozlehlo jako výkřik. Z okna vedoucího do světlíku se ozvalo poplašené pleskání křídel. Pak se všechno zase ponořilo do ticha, hlubokého a dutého, jako by ze světa zmizel i ten nejmenší zvuk. I když se nebylo čeho bát, cítil jsem, jak na mě to ticho padá.

Protáhl jsem si ruce, abych se nečekané tíhy zbavil, ale nepomohlo to. Možná to bylo starým a omšelým domem, ve kterém nikdo další nežil – špatně zalepenými okny, zdmi, ze kterých se loupala omítka, a rozpraskanou podlahou plnou holubího peří. Taková místa jsem neměl rád. Jenže Koželuhová odešla a oddělení si muselo rozdělit Saberovy případy. Snad byly hrozné jen ty, které vybrala Kellerová, ale čím víc víl porušujících podmínky probace jsme zkontrolovali, tím víc jako by jich na nás čekalo. A všechny byly to samé, pohrdavé škleby nebo nadávání na lidi obecně, a na nás speciály hlavně.

Do ticha se z podkrovního bytu ozvala rána – něco tam spadlo na zem.

Kellerová se na mě podívala, pak zazvonila znovu. Odhrnul jsem sako a položil ruku na pouzdro s pistolí.

„Je to jen kontrola,“ připomněla mi Kellero-
vá. Bylo to poprvé, co na mě od rána promluvila.

Pistoli jsem nepustil. „Něco se mi tu nelíbí.“

„Mně se tu nelíbí nic.“ Zadívala se na hustou
prachovou pavučinu a černošedou plíseň ros-
tující na okenním rámu. „Nechápu, jak může
takhle někdo žít.“

„Když pije krev a jí syrové maso? Ta trocha
špíny už mu asi nevadí. Co vlastně provedla?“

„Mařila úřední rozhodnutí.“

„Á, mařenka! Jak?“

„Bránila vílu, která odmítla nastoupit do ku-
ratoria, a napadla přitom strážníka. Tys tu
složku ani neviděl?“

„Jako většinu z toho, co zbylo po Saberovi,“
přiznal jsem.

Kellerová se na mě nesouhlasně podívala.
„To, že jsou to banální případy, neznamená, že
se na ně nebudeme připravovat.“

„Ty ses připravila.“

„Ale ty ne. A já nechci dopadnout jako Saber.“

To se mě dotklo. „Nemusím číst složku, abych
věděl, co je ta víla zač. Protože...“

„... každá z nich je vrah,“ dokončila Kellero-
vá, co jsem tak často opakoval.

„Dřív, nebo později, ale je,“ souhlasil jsem.

Kellerová zakroutila hlavou a ještě jednou stiskla bakelitové tlačítko. Domem se rozlehlo nové zazvonění. „Víly jsou naše práce, Dominku. A já ji chci dělat dobře. Ne brát si ji osobně.“

Neměl jsem se do toho pouštět. Ne po dnešní noci, ne po dnešním ránu. Ale možná právě proto jsem nevydržel mlčet. „A co je na tom špatného? Jsem člověk a amor hominum...“

„... nostra lex,“ dokončila i tentokrát Kellerová. Heslo Centrály, láska k lidem je náš zákon, jsme měli vyražené na odznacích. „Ty víš, jak jsem to myslela.“

„Vím. Ale i kdybych si ji osobně bral, nikdy bych nedovolil, abys dopadla jako Saber. Jestli si to myslíš, Dano...“

Chvíli jsme se na sebe dívali, pak se ke mně Kellerová natáhla a lehce mi sklonila ruku, kterou jsem opíral o pistoli. Prsty měla kdysi hezké, ale od *kdysi* už uplynul rok. Z malíčku a prsteníčku na pravé ruce jí zbyly jen první články a mohl jsem za to já, protože jsem tehdy nebyl dost blízko. Od toho dne už pro mě nic nebylo *jen kontrola*.

Kellerová se na to dívala jinak. Nebrala to osobně ani zmrzačená a já to nechápal, protože po tom, co jí divoženka ukousla prsty, po tom, co jsem zažil já...

I ona byla ale nervózní. Možná za to mohl stín Saberovy smrti. A možná prostě tenhle den stál za vyližprdel.

Začal špatně.

Začal těma zasranýma ztracenkama.

Přes noc nám někdo na budovu načmáral *KDE JSOU?* červenou barvou, která ne náhodou připomínala krev, a pod to vylepil plakáty ztracených maďarských víl. V srpnu o nich psaly všechny pospolitostní noviny – o dvou divoženkách, dvou žínkách a jedné rusalce, které od zatčení v Debrecínu nikdo neviděl.

Tiché výsledky.

Jako by stačilo to pojmenovat a najednou k tomu měl každý co říct a ze všech se stali odborníci na nás, na víly a na tiché výsledky hlavně. Ty probíhaly pokaždé podobně – vyšetřovatel se neptal, staral se jen o to, aby víla litovala. Aspoň jednou to zkusil každý, snad krom dobrosera Sabera. Když víly někoho zabily a jedna z nich byla zrovna po ruce; když jsme viděli něco horšího než obvykle a vyrazit divožence zuby mohlo pomoci zapomenout; když byla nálada ve společnosti zase jednou *tak strašně tolerantní*.

První tichý výsledek mi předvedl Kukol. Tu vzdušnou vílu nebil, jen tam s ní stál a to stačilo, protože vzduch v malé místnosti bez oken

se rychle vydýchá. Pár nocí jsem pak nemohl spát a pokaždé, když jsem se o to pokusil, se mi vracelo, jak lapala po dechu a poulila oči, až jí popraskala bělma. Jak prosila aspoň o trochu vzduchu, když jí krev začala téct i z nosu a uší, a my se jen dívali, jak se dusí, protože den předtím jsme v boudě z vlnitého plechu v zahrádkářské kolonii na Bílé hoře našli to napůl sežrané děcko.

Nelitoval jsem ji. Ale neměl jsem z toho dobrý pocit.

Žádnou vílu jsme ve výslechové místnosti umřít nenechali, a jestli Maďaři ano, posrali to nám všem. Někdo kecal a bojovníci za práva víl se toho chytli, protože společnost se v posledních pár letech zase obracela proti nám, proti „přehnaně restriktivnímu pozůstatku poválečného strachu, jehož činnost v některých částech Pospolitosti neblaze připomíná středověké hony na víly“.

Jo. Takhle o Centrále mluvili ve večerních zprávách.

Ráno jsme se před tím nápisem potkali s Kellerovou. Pohled na víly na plakátech mi hnul žlučí víc, než jsem čekal.

„Tohle?“ Strhl jsem jeden z nich ze zdi a zmačkal ho. „Teď? Když máme za dva týdny slavit výročí Vranova zákona?“

„Zákona, který musí dodržovat obě strany,“ připomněla za všech okolností korektní Kellerová. „Který nám nedává právo někoho jen tak zabít.“

„Není to jen tak,“ namítl jsem a až moc pozdě dodal: „A nevíme, jestli je zabili.“

Kellerová už nic neřekla a hned dopoledne ten nápis přetřeli, ale když jsme se pak v kanceláři posadili, napětí mezi námi bylo skoro hmatatelné. V mém případě za to nemohly jen debrecínské ztracenky, ale taky to, co se stalo v noci. Možná proto mě ty víly na plakátech vytočily. Snažil jsem se na to zapomenout a snažil jsem se, aby Kellerová zapomněla, jak jsem se choval, ale ani jedno z toho se mi nepovedlo.

Ted' jsme stáli tady, ve starém neudržovaném domě na okraji Bohunic, a čekali, jestli nám víla otevře.

Za dveřmi se ozvaly kroky.

Odolal jsem touze znovu se dotknout pistole. Tahle víla byla jen jedna z mnoha, které nedržovaly pravidla probace, jako by nechápaly, že musí. Nebo jim to bylo fuk. Třeba si toho, že po ní Pospolitosť něco chce, ani nevšimla; první by nebyla.

Kellerová lehce zaklepala, protože jí bylo jasné, že víla poslouchá na druhé straně dve-

ří. „Jsme z Centrály speciálních činností. Otevřete.“

A víla poslechla.

Rusalka s dlouhými zelenými vlasy, které mohlo být patnáct, ale když se člověk uměl podívat, i padesát, osmdesát nebo sto. Víly žily až moc dlouho.

„Co chcete?“ zeptala se.

Neodpověděl jsem. Jen jsem stál a nedokázal myslet na nic jiného, než že mě určitě poznala, tak jako jsem já poznal ji.

Kellerová se nadechla – to nakrčení nosu a zachvění horního rtu, když ve vzduchu ucítila krev, už jsem znal. Uvědomil jsem si, že přenesla váhu tak, aby mohla snáz uhnout, kdyby na ni víla zkusila zaútočit. Udělal jsem to samé.

„Vynechala jste schůzku se svým probačním úředníkem,“ řekla pak Kellerová.

„S tím...“

„Karlem Frühaufem, ano.“

Rusalka přimhouřila mechově zelené oči. „Víte, že mi nabízel krev za to, když se při tom proměním v jeho dceru?“

Kellerovou to nezaujalo. „Kdybych dostala korunu pokaždé, když to od víly slyším, koupila bych tenhle dům a nechala vám aspoň zasklít okna.“